

DE TERLOOPSHEID VAN TRIOMF

De Terloopsheid van Triomf

Een leven als scout in Portugal

Johan G. Coppieters

2022

Beefcake Publishing

1	Scoren is Kinderspel	7
2	De Mythe van een Onuitvoerbare Opdracht	13
3	Triomf aan Bakboord?	17
4	A.Pril & Mij	24
5	Te Tragisch voor Woorden	26
6	Kleed je aan voor je Gaat!	36
7	Mij hebben de Goden Waarlijk Lief	44
8	Had mij maar gekend toen ik nog leefde	56
9	De Louche Man in de sjofele Regenjas	64
10	Een met grote Onderscheiding Gediplomeerde Sukkel	75
11	Eens Scout, Altijd Scout	88
12	Zonder Schild zijn alle Slagen raak	100
13	Schaduwen op Drift	106
14	Met Genoegen Ontvlucht	116
15	Is Ervaring dan zo Waardeloos?	126
16	Onbestraft Getackeld	142
17	De Vrouw met Zon bekleed	154
18	Alsof de bal ook daar rond was! De Dromendief	168
19	Groot Gelijk is een Schim	178
20	De Helaasheid der Gemiste Ontplooiing	192
21	Out, die Scout!	209
22	Duizend Ballen, Geen Genade	220
23	De Radeloze Pen in het Vet van de Nacht	232
24	Als was je gekomen om mij te weerstaan!	249
25	De Waarheid is Walgelijk	260
26	Eizonablij	272

1 Scoren is Kinderspel

Niet minder dan vijf keer, jawel v-i-j-f keer, heeft die vader van jou toen gescoord, Patti, en dat was best apart, hoor. Niet dat het in de kranten is gekomen, dit merkwaardig presteren is helaas een geruisloze dood gestorven. Er was in dit voor mij gezegende jaar zojuist een man op de maan gaan stappen. Maar goed, voor Neil Armstrong ga ik deemoedig naar Canossa.

Verder waren er ook weinig toeschouwers. Café For Ever uit Sint-Amandsberg had een gedegen aantal trouwe klanten maar dat waren geen voetbalfanaten die kou wilden lijden om het team van FC te volgen. Ze speelden onderwijl veel liever darts in het knusse thuislokaal.

Scoren zonder bewonderende blikken van een Daphne was al evenmin een sinecure. Ik weet wel zeker dat ik bij haar aanwezigheid nog meer had gescoord. Had blindelings gekund hoor, zo magnetisch was haar vertoeven, op welke locatie dan ook. Missen was simpelweg belachelijk.

Ze was er toen nog niet.

Scoren is niets, het is kinderspel. Mijn gehele leven is een opeenvolging van scoren geweest. Ik heb hobby's gescoord, talloze werkgevers gescoord, scholen gescoord, stuff gescoord, plezier én nog het meeste bij vrouwen gescoord. Waar het op aankomt is het hebben van durf, noem het lef. Of talent natuurlijk.

Dat talent kon niet worden aangesproken bij het maken van doelpunten op een grasmat. Mijn loopbaan daarin is bijzonder luizig geweest. Een jongetje dat opgroeit op een koertje van een stadswoning, amper vier meter op zes groot, heeft een onoverbrugbare achterstand in het aanleren van positieospel en het accuraat afleveren van voorzetten en een trefzeker afwerken op doel. Bovendien geen broer te hebben om iets van te leren is extra noodlottig.

Om die achterstand recht te zetten, later bij mijn grootouders in Lokeren-Heiende, het instuderen van dit soort precisiewerk, het precies mikken tussen twee fruitboomstammen dan maar, is hopeloos fake. Een beroerde start levert haast nooit iets fatsoenlijks af.

Gelukkig hoorde ik bij het team. Altijd. Eerst bij dat van FC For Ever. Zeker weten. Om uiteenlopende redenen misschien, maar ik was erbij. Een enkele keer mocht ik zelfs de veters strikken.

Voor Danny en vrienden was er alsdan die pijnlijke puzzel waar ze voor stonden: op welke positie in het elftal zetten wij die Coppieters dan maar neer. Iemand denkt het dan te weten, maar zo simpel is dat niet.

Mij in de verdediging neerzetten was een hachelijke zaak. Als ik al eens een aanvaller afstopte was dat gegarandeerd als een zware overtreding te omschrijven. Dat kon al in de vijfde minuut van de wedstrijd gebeuren. Volgt dan die strafschoep én de uitsluiting, dus daar had de ploeg al helemaal niets aan. Dan bleven ze alweer op slechts tien man steken. Vijfentachtig minuten lang.

Mij als aanvaller posteren was al evengoed waardeloos. *Nada* productiviteit.

Er was dus in die periode nog geen prikkelende muze te bespeuren, zodoende voelde ik de weg naar het open doel nog niet zo goed aan. Dat was zo als linker aanvaller, rechter spits of gewoon diepe spits.

Rommelen in het zestienmetergebied liep gegarandeerd uit in een aanvallende fout tegen deze jongen. Dus al mijn teammakers weer achteruit en opstelling reorganiseren. Stom tijdverlies. Gemekker. Ontgoocheling.

Trouwens, over opstellingen gesproken? Systeem? Tactiek? Onlangs heb ik nog gedacht dat ik 'daar en toen' voetbalscout ben geworden. Dat ik toen het spelletje al lezen kon. Goed gek, ja. De ballen gingen alle kanten uit, over mij, langs mij, onder mij, dus daar kon ik geen touw aan vastknopen. De ploegmaats stelden zich op maar ik kon er geen formatie in herkennen.

Ik kende mijn plaats. Op de reservebank.

Een enkele keer dus, dan maar rechter middenvelder, de minst hachelijke plek op een voetbalveld. Ook al stond ik daar plompverloren, ook al liepen ze langs mij, over mij, gunden ze mij geen bal, ik zat er niet mee. Mijn exhibitie was voor later die dag gepland, 's avonds. Al vond ik het sneu dat ik Brigitte of de andere meid-van-de-week niet blij kon maken met straffe verhalen over mijn feilloos bol zetten van de voetbalnetten eerder die dag. Maar goed, als je geen bal kreeg kon je niet scoren. Zo oneerlijk.

Het moest dan wel 's avonds wezen. Aan de toeg of in de diepe zetels van versholene clubs. Bij alles wat bewoog, als het maar een paar benen had.

Goddank had ik nog vele andere voetbalvrienden. Van die binken die zelfs in de nationale competities speelden. Die naast scoren van doelpunten ook toegang kregen tot wel zeer private clubs. En mij meenamen.

Over de grens met Zeeuws-Vlaanderen, amper twintig kilometer verder, was er zelfs eentje bij waar in het centrum van de dansvloer een enorme douche stond te blinken waarin een gast uit een ver land gewis duidelijk maakte waarvoor hij aangezocht was en op een affiche was terechtgekomen. Hij had de dames maar aan te kijken door het glas. Hij moest daar niets speciaals voor doen. Er waren er in de zaal, aan de vele tafeltjes met van dat borrelend gelig genot in ijsemertjes, voldoende die voor zo'n wervelende act te vinden waren. Of aan al dat reeds aanwezige genot nog een extra dimensie wilden breien. Meestal konden hun chaperons daar maar groen om lachen.

Bijwijlen was het drummen aan het douchedeurtje. Er zijn zelfs opstootjes van gekomen. Veel dames wilden absoluut *net* worden; nat waren ze toch al. Het begerig aangekeken worden was niet - hoewel - het soort bijval dat mij te beurt viel, maar klagen deed ik niet.

Ik had die middag dus dat eerste doelpunt gescoord en al zeg ik het zelf, het was een beauty. Zeker weten. Vandaag de dag was het op de sociale media de gehele wereld rondgegaan. Miljoenen likes.

Het gebeurde op ons thuisterrein achter de kerk van Zeveneken, een veldje dat niet te zien was vanaf de grote weg en dat was bepaald jammer. Er waren slechts weinig toeschouwers in het avondse stadionnetje. Twee met name. Twee spelersvrouwen die hun man niet betrouwden en dus meegingen tot op het veld als het ware.

Ach stadionnetje, het is maar hoe je 't bekijkt, Patti. Meer dan twee plasticen platen die op acht houten palen getimmerd waren en als dak fungeerden, waren er niet. Ik heb het dan over de tribune, he. Dat mijn voetbalcarrière in deze mistroostige omgeving zou moeten starten is even niet gewichtig; elk begin is moeilijk.

Maar toen gebeurde wat ik bewust nooit voor mekaar had gekregen: ik keerde na een hoekschop terug om niet buitenspel te lopen en ik kreeg zonder enig besef een afgeweken bal op mijn hiel zodat die over een verbouwereerde doelman in doel dwarrelde.

De arme man had die vreemde malligheid niet kunnen zien - zo beweerde hij achteraf - vanwege een laagstaande avondzon, voornamelijk in diens ogen. Goedkoop.

Had ik daarentegen die bal wel zien afkomen, dan was ik er gegarandeerd langs gelopen. Of was die bal recht op mij afgekomen en had ik die met de wreef van een van mijn voeten willen raken, dan was die op de plasticen platen van de tribune terechtgekomen. Zonder enige twijfel.

Maar nu viel een hele meute om mijn nek; ik dacht dat ik stikte. Ik kreeg tranen in de ogen maar vermoedde dat die kwamen van de pijn van de knuffels. We schreven zaterdag 25 oktober 1969, 15.23 uur.

Het team won toen niet eens, maar mijn dag kon voor maanden niet meer stuk. Helaas mocht de week daarop Marcel wel weer meedoen en belandde ik nog net op het scheidsrechterblad. En bracht ik de flessen water mee naar de dug-out.

FC For Ever zette toen toevallig een reeks neer van wel vijf overwinningen op rij. In zo'n kampioenenbal had ik geen rol.

Tenzij die van pintenaanbrenger en worstenopwarmer en balophaler, als dat rotting van een stomme bal over een omheining was gekeild. Wat regelmatig gebeurde want zoveel niveau zat niet in die derde afdeling cafévoetbalploegen in een verbond waarvan ik de naam niet meer ken. Het zou vandaag de dag een recreatief verbond heten; nooit zoiets onwaardigs als een caféploegliga. Mij hoorde je niet klagen over namen of organisaties of clubjes van niets; mijn weekend was er een van zwaar boemelen en scoren. Neen, geen doelpunten. Het is dat die zaterdagmiddagexhibities telkens weer uitdeinden tot de zondagmorgendauw of ik had het opgegeven.

Voor de conditie kon ik het niet doen; aan een gemiddelde van drie wedstrijden per seizoen bouw je niet aan een Jean-Claude Van Damme. De après-jeu was waar ik elke week naar bleef uitzien. Je leert er wat van!

Bijvoorbeeld dat je na tweeëntwintig pinten of zo, een kantelmoment krijgt waarop je basaal kunt herbeginnen met zuipen. Zo'n discipline kun je oefenen. Het is een kwestie van proberen, herhalen en willen. Trouwens, je bent jong en je *wild* wat. Heerlijke tijden.

Na FC For Ever, wat een grandioze kroeg was aan de Antwerpse Steenweg van Sint- Amandsberg, even voorbij de slagerij van mijn ouders, verhuisde ik met Danny 'Patat' De Spiegeleire en Robert Lisarde naar andere teams van dat genootschap want ze wilden niet zonder mij. Laat dat maar duidelijk zijn. Trouwens, of zij nu vertoefden in een derde of een tweede reeks van een liga van zuipers, veel deed het er niet toe.

Zo kwamen wij later terecht in café St. Tropez aan Sint-Anna, nu echt putje Gent, en weer een jaar later in den Alfa aan het stadshuis.

Den Alfa had veel betere spelers.

Uitbater en vader Van Geersom trok die elk jaar aan door veel gratis bierbonnen uit te delen zeker, ik weet het niet meer. Maar ik mocht toch weer mee.

Café Alfa in de Overpoort is nu Kaffee Plansjee. Nog altijd top. Maar ik kom er niet meer. Ik zit nu op het strand van Vilamoura in de Algarve.

Zoon Marc Van Geersom, jawel die Marc die bij de KBVB de U19 internationalen begeleidde tot voor kort, heerste over zijn team met een ijzeren discipline. De ploeg draaide bijzonder goed, werd al eens kampioen en zo, maar ik moest onderwijl zien te scoren in andere dingen van het leven. Trouwens, die schoenen van mij waren toch al bijna versleten; niet van het regelmatig gebruik ervan, helaas, maar van stellig veel te weinig poetsbeurten genoten te hebben. Staalhard was het leder geworden en de veters waren opgevreten door insecten denk ik, want van het aansnoeren kon het niet geweest zijn.

Ik had ze wel meegenomen naar Barfleur, voor het geval.

Elk jaar rond Pasen deden ze in den Alfa een weekuitstap, een tornooitje in Nederland of Duitsland, dit seizoen dus Normandië. De enkele honderden inwoners van het vredige kustplaatsje hebben het geweten. Met beesten die een week worden losgelaten beleef je al een en ander. Onalledaagse dingen.

Met Pierre's en Ricco's en Cardi's en nog wat loslopend wild houd je de kamers in dat gewezen klooster waar we logeerden, niet proper. Omdat alle kamerdeuren op mekaar geleken was menigeen al gauw eens abuis en gebeurde wat gebeuren moest.

Ricco en Cardi hadden daar alvast minder problemen mee. Zij zagen op die zes of zeven nachten bijna nooit het hotel maar werden wel vier keer opgepakt door de twee plaatselijke gendarmes die het stadje rijk was. Geen bed voor hen, een brits was hun lot. We kregen ze haast niet meer mee op de bus terug naar Gent, op het einde van die heftige week.

Gata was pas in mijn leven verschenen en schrok best fel. Niet dat ze zinnens was om te verzaken. Perfect, ik had nog nooit watjes gehad.

Of zéér kort; voor een paar uurtjes slechts.

Toch heb ik dus wel vijf keer gescoord.

Met mijn rechtervoet, links, koppend, ik zou het moeten opzoeken, het dateert van vreselijk lang geleden. Die vijf gloriemomenten moet ik toegeven, zijn evenwel over een drietal seizoenen te plaatsen. Met nog een aantal maanden ertussen, waarin ik naar het leger werd verbannen. Een opgelegde legerdienst is nefast voor een voetbalopleiding hoor. En ik heb veel pech gehad. Nare zaken zijn mij overkomen. Jaloersheid moet ook gespeeld hebben.

Uit het hopeloos geklungel bij FC For Ever en FC Alfa - wat bepaald de term voetbal spelen niet mocht aanmatigen, het was hooguit een plattelandsspel

waarin ik geen animo kon vinden - spruit toch mijn passie voor het voetbal voort. Een beetje onwaarschijnlijk, maar allee. Vanuit een caféploeg van Gent, de Premier League te hebben bereikt; het is niet minnetjes.

Ik heb wat deuren dichtgeklapt, weet je. Ik heb er tegen mijn bakhuis weten smakken. Andere weer geopend.

Ik heb rode lopers gekend, warme ontmoetingen mogen ervaren.

Misschien was ik wel een kameleon die zelfs jij, Patti, niet hebt gespot in het struikgewas waar er in onze tuin soms veel van was.

Vele gezichten, één vader. Benieuwd of jij die nog wel herkent in deze brief.

2 De Mythe van een Onuitvoerbare Opdracht

Waar te beginnen? Een eerste misvatting doorhalen? Dat ik een zorgeloos iemand ben geweest. Een bohemien misschien?

Vanzelfsprekend was ik zielsgraag ooit die illustere bohemien geweest, die onconventionele zwerver en ineens voor alle meiden van Groot-Gent zelfs de prins op het witte paard geworden.

Het is lichtjes anders gelopen. Jouw vader zwierf wat af, toch wel, maar zocht aan 't eind van die zoektocht toch maar welgevallig een opgemaakt bed op.

Ook al liep ik als puber regelmatig, na weer eens een knetterende ruzie, van huis weg dan kreeg ik zo'n krankheid zodat die vermetele zegetocht ocharme een korte week had geduurd.

Een zorgeloze artiest te zijn geweest had mij ook kunnen aanspreken.

Moet je daar geen penseel voor laten strijken? Of een pen laten glijden op witte onschuld? Of er een gitaar voor bespelen? Had ik best willen worden. Het is er niet van gekomen. Er waren geen artistieke aspiraties te verhoppen vanuit het simpele nest, door simpele mensen van een simpele afkomst ineen geknutseld. Als een bonk zou ik opgroeien, als noeste werker, niet zo'n schrale fantast.

En nog iets anders? Er zijn wel tien of wat andere profielen af te toetsen.

Een dromer, ja dat wel. Misschien in hoofdzaak een probate, zweverige verzinners van wel honderd dingen tegelijk. Waarna de sufferige trip geheid in een labyrint verdwalen zou. *Feed your head* of zoiets. *Orange Sunshine* kon lang dienen.

Neem vervolgens die elitaire levensvisie die ik mijzelf achterlijk aanmat; alsof ik leefde naar de leer van Epicurus – een filosoof van 300 v. Chr. – die beweerde dat het hoogste genot voor de mens lag in het vrij zijn van zorg en vrees. Dat men zich daarom verre moest houden van politiek en alles wat innerlijke vrede kon verstoren. En moest streven naar een werkeloos leven gevuld door geestelijke en lichamelijke genietingen.

Amai mijn kind, dat is best een hele boterham.

En weet je, nu die gozer van een vader er zo over piekert, eigenlijk niet ten volle door te halen als schets. Er steken in die filosofische stelling een aantal onwaarheden naar jouw vader toe; maar ook weer behoorlijk wat authenticiteit. Een balans is een schoon ding.

Maar om nu te gaan beweren dat ik vrij van zorgen en schrik was is de duistere kant van mijn bestaan verheerlijken. We donderen niet al de eerste de beste bocht uit toch? Mogelijks is het wel zo dat ik niet al te veel schrik heb gekend. Omdat ik als puber zo eenzaam was zocht ik de straten op. Een straatrat heeft geen schik in schrik.

Hij loopt stoer te doen en kijkt vooral constant om zich heen. Nooit wordt zo'n vent in de rug gepakt. Vervolgens herkent hij zichzelf niet langer. Waarin hij trouwens - dit terzijde - niet alleen staat. Het is dus juist dat ik wel wat naast de lijnen liep, dat ik dingen manipuleerde en daar meestal mee wegkwam. Een geweldige vaart liep het allemaal niet hoor. Je kunt perfect een aantal zaken slordig doen, een fotoshop plegen, dingen dubieus interpreteren. Met de sociale media als handleiding doet driekwart van de bevolking dat vandaag de dag. Met verve.

Omdat ik toch wel een lepe vos was kreeg ik dus bijna nooit slaag. Maar jij weet ook wel dat vossen allang in hun hol zijn verdwenen voor de zaak uit de hand loopt. Zo'n man was jouw vader. Een schijtlaars misschien wel, eentje die bij de minste dreiging de benen liet spreken. Heb ik van John Cleese, ook al een J.C. naar de initialen van jouw vader. Evenals Jezus Christus, hoewel, laat die wat te verheven zijn om in zo'n rijtje te betamen.

Ach mogelijkerwijs was ik toch wel stoer. Het heeft in elk geval gescheeld aan hospitalisatiekosten. Altijd meegenomen.

Een ontembare man, een onpeilbare man. Natuurlijk niet kind, dat weet je. Wel is waar dat ik als jongeling nooit een ernstig argument had gehoord om het leven serieus te nemen en dat daar vodden van zijn gekomen.

Dat komt omdat ik nooit op de juiste plaatsen was. Plaatsen waar iemand iets van opsteekt. Over hoe een toekomst er had kunnen uitzien bijvoorbeeld. Onderricht krijgen.

Of ik zorgen heb gekend? Omzeggens geen. Wel zeven engelbewaarders heb ik gekend. En Daphne. Telkens kwam alles weer op zijn pootjes terecht. Een onbewuste hand moet mijn beslissingen hebben bijgestuurd.

Soms duurde dat wel tergend lang, maar het gebeurde. Zo in dat spectrum gezien, wel een pientere bofkont geweest.

Jouw vader beet zich vast in wat hij wilde en het liep zoals hij wilde. Met wat geduld, zijn tweede natuur, hm. Mazzel is hem niet vreemd gebleven. En vooral zijn zelfkennis is onmetelijk.

Dus leven naar de leer van die Epicurus? Goed gek ja. Een vals onding gewoon. Misschien is wegblijven van politiek nog het enige correcte in die hele riemram. Dat is hem gelukt, precies. Zo'n durf kende jouw vader, dat hij veertig jaar lang nooit ging stemmen waar dat in België verplicht was. Of daar moed voor nodig was? Goede God. Dat hij als jonge dertiger een politiek mandaat liet liggen in zijn toenmalige woonplaats Wachtebeke? Wat een vent, die vader van jou, met zakken heldenmoed zeker?

Wat als verdienste kan gelden is dat hij geen grafdelver is geworden. En dat hij een zwak had voor een werkeloos leven. Dat kan evenzeer kloppen, ja. Niet dat hij daarin een uitzondering was - in België waren er bijwijlen makkelijk een half miljoen van - maar toch. Een buitengewoon man was die vader van jou. De stenen hebben gesproken.

Als hij zoals ik vandaag doe, een brief schrijft, dan ruik je een bloedvlek in de dakgoot. Waarop tranen volgen, natte machteloosheid, waarna er geschreeuwd wordt, er ontgoochelingen doorgezwoegen moeten worden. Want het is onooglijk lastig om schrijvend een reuzeschotel kleine kantjes van jezelf voorgeschoteld te krijgen en die te moeten implementeren.

Die in een boek willen persen is onbegonnen werk en bovenal uitzichtloos. Er was eens een poging. Er was eens. Er was.

Je kunt als muskiet van tijd tot tijd een mol bloed uit het lichaam van de kunst prikken, je zult toch achter een portie talent aan moeten gaan of het aankopen via Alibaba.com misschien.

Alsnog schrijver willen worden op het einde van de lange spannende bergrit die het leven is, was mooi geweest, doch er is te veel frustratie aan voorafgegaan. Onmerkbaar onder de huid gekropen. Geniepig sabbelend tot sluimerende wanhoop. Geen boek dus. Weg schrijverschap.

Ik ben ook verre van een Hermes, die gevleugelde boodschapper van de goden, die als het ware rolschaatsend dichtte. Volgens jouw moeder *Gata* krijg ik nog geen boodschappenlijstje behoorlijk opgesteld. Alles heeft zijn schoonheid maar of dat ook voor mijn proza geldt? Ik kan de fitnesses van het vak niet kennen.

Een rampzalig gevolg van te weinig school gehad te hebben. Scholen en studiejaren die ik nooit afwerkte, waar ik nooit ofte nimmer één diploma op wist te behalen. Waar ik vijf verschillende scholen bezocht op zes jaar middelbaar

onderwijs, alles tezamen wel twintig jaar broeken op heb versleten, dat alles voor niets. Tevergeefs. Nutteloos. Niet één onnozel getuigschrift van wat voor kleur dan ook aan overgehouden.

Alzo is ook mij het gevoel van toch af en toe misschieten, overvallen.

Ik heb blijkbaar wat verkeerde afslagen genomen. Op zich niets ernstigs. Onze grootste roem ligt niet in het nooit vallen, maar in het iedere keer weer opstaan (Confucius).

Ik heb voorts geleerd dat achter elke geopende deur niet meteen een feestje ligt te wachten. Oef, toch iets opgestoken van nogal wat dwalingen.

Neem nu die laatste afslag, mijn roeping als voetbalscout voor FC Southampton, ik was er goed twee jaar toen er alweer een deur openging.